

Lumina Satelor

Foaie săptămânală pentru popor.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 40—
Pe o jumătate de an „ 20—
Pe un pătrar de an „ 10—

== Un număr 1 Leu. ==

REDAȚIA și ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Măcelarilor Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Măcelarilor 45.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir peti 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

0 scrisoare mult grăitoare.

Iat-o: «Cinstite Părinte! Am primit foaia «Lumina Satelor» și tare ne-am bucurat văzând că mai sosește și la noi în sat ceva lumină căci de 10 ani n'avem nici popă nici dascăl și suntem 1500 de suflete — Toma Hațegan din Dubești».

Multă durere este în aceste rânduri. Cel ce le-a scris și-a înmoiat peana în amărăciunea unui sat întreg! Eu socot că scrisoarea lui Toma Hațegan spune tot atâta ca și când în satul Dubești n'ar fi plouat de 10 ani. Da! pentru că și sufletul își are ploaia lui și pâinea lui: cuvântul lui Dumnezeu din biserică și cartea din școală. Dar cele 1500 suflete n'au această pâine și apă. «Cerut-au copii pâine și nu era cine să li-o dea» zice Biblia.

Intocmai așa și în satul Dubești de 10 ani copiii cer mereu pâinea învățaturii, iar ceialalți pe cea a sufletului, — și nu-i cine să li-o dea. Ni se rupe inima de durere când ne gândim că toate acestea se întâmplă în vreme ce conducătorii noștri sapă la tranșee și umplu țara de fronturi și lupte politice. Înaintea acestora răsare ca o muștrare, ceata celor 1500 de oameni. Ceata lor parcă vorbește și spune că n'are lipsă de votări și hărțueli politice în vreme ce la ei în sat este foamete și secetă sufletească de 10 ani de zile. Ce folos avem — zic ei — dacă ne chemați acuma a 3-a oară la votare iar copilașii noștri au rămas și rămân an de an fără slova învățaturii și fără lumina credinței, adecă orbi în lume.

Și mai dureros este apoi faptul, că sute de sate sunt tot așa ca Dubeștii: cu biserică și școala încuiată. Zeci de mii de români, de ani de zile, privesc desnădăjduiți în așteptarea unui păstor sau învățator. Acum vor merge corteși în satul lor, dar nu de ei are lipsă poporul, ci de lumină, mai multă lumină pentru suflet, inimă și minte.

P. Trifa.

Muncă și omenie.

Maiestatea Sa regele Ferdinand, craiul tuturor Românilor, când a încredințat cu cărmuirea țării pe sfetnicii săi de azi, le-a zis cam așa:

«Este în țara mea o boală mai grea decât aceea care a dat în bani sau în afacerile gospodărești și aceea este boala morală, adecă prea multele năravuri rele și stricate.

Vă rog Domnilor ministri ca să așezați cinstea ca piatră de clădire pentru munca voastră și pe această piatră de temelie să clădiți mai departe. Să tăiați fără milă și să măturați fără cruțare tot ceea ce este împotriva cinstei, ca nu cumva boala să se lătească mai departe în toată țara».

Sunt cuvinte spuse respicat și la înțeles și sunt spuse nu numai pentru cei 10—12 ministrii din București ci pentru întreaga țară, cătră toți cetățenii patriei noastre, — fie că ocupă acestia slujbe înalte în orașe, fie că pâinea de toate zilele și-o câștigă ca zileri cu palmile, sau ca economi muncind pământul cu sudoarea feții lor!

Cetiți de multe ori și cu băgare de seamă aceste vorbe a Maiestății Sale, pentru că ele izvoresc dintr'o inimă iubitoare și care inimă părintească prea des a avut prilejul să fie întristată de multele năravuri urâte ce s'au încuibat în țară acum după răboiu.

A pierit cinstea, vom pieri și noi, căci cinstea pentru un popor și un neam este ca și ploaia și razele soarelui pentru iarbă și holde.

Nu ploauă și nu e căldură: toată truda omenească e zadarnică, pentru că coșul toamna ne rămâne gol, iar vitele fără fân.

Ce frumos îi stă unui om când satul întreg spune despre el că: «Este un om cinstit, un om de omenie».

Să fi sărac, dar să fi cinstit! — căci bogăția fără cinste e o plagă și un blăstem — din care izvoresc toate relele.

Ca om cinstit ești domn și în cioareci și cămașă de cânepă, iar unul fără cinste înzădar va fi îmbrăcat în haine negre și cizme scumpe, un nemernic rămâne, chiar ministru să fie. Când auziți tânguelile bătrânilor că în trecut era mai bine și oamenii erau mai fericiți, atunci să știți că pricina tuturor relelor de azi este lipsa cinstii dintre oameni și încuibarea minciunii în locul ei.

Dați deci ascultare cuvintelor împărătești, cari cer cinste în toate locurile și veți vedea cum în scurt timp — timpurile cele bune și eftine, după cari oftează bătrânii iarăși vor sosi.

Fraților țărani, cari în arșița soarelui ca niște albine harnice pliviți holda săptămâni întregi, voi veți înțelege mai bine cuvintele regești, «ca nu cumva boala să se lătească»... Intocmai ca și în holda voastră, așa și în holda țării noastre, buruienile trebuiesc plivite fără zăbavă ca să nu copleșească cu totul ogoarele cinstei, — altcum perim. Să fim cinstiți și să cerem și dela alții să fie cinstiți în vorbe și faptele lor — pentru că atunci când întreaga țară, dela vlădică până la opincă va fi cuprinsă de dorul de-a plivi și nimici relele, numai atunci vom fi cu adevărat tari, mari și fericiți. — La muncă deci, pentru mântuirea țării prin cinstea cerută de cel dintâiu fiu al ei, de Regele Ferdinand I-iul.

Preotul căpitan: I. Dăncilă.

Praznicul dela 24 Ianuarie.

În această zi din anul 1859 s'a pus peatra de temelie pe care s'a clădit apoi frumoasa noastră Românie de azi. Atunci prin alegerea lui Cuza-Vodă de domnitor al Moldovei și al Munteniei s'a șters pe veci granița Milcovului ce despărțea cele două principate.

Dragostea de frate și înțelegerea bună de atunci ar trebui să fie pildă zilelor noastre, când toate granițele ce despărțiau pe fii aceluiaș neam s'au șters pe veci.

Aici la Sibiu s'a prăznuit ziua în chip înălțător. S'a întâmplat să fie de față și vlădica Visarion, dela Argeș care a slujit în catedrala mitropoliei noastre slujba sfântă de mulțămire, încunjurat de preotii de dincoaci și de dincolo de Carpați. La sfârșit Părintele nostru mitropolit Nicolae a pomenit cu laudă amintirea înaintașilor vrednici pe cari trebuie să-i cinstim. Și a îndemnat cu căldură să punem capăt vrajbei și neînțelegerilor ce ne turbură acum.

Din mila nemărginită a lui Dumnezeu mai mult decât din vrednicia noastră avem România Mare, și «Ce

Dumnezeu a împreunat omul să nu despartă!

A fost în biserica din Sibiu o frumoasă arătare a unirii noastre suflătoare. Doi vlădici, unul de dincoaci și altul de dincolo de Carpați — încunjuțați de mândra noastră armată, de bravii ei conducători și bunul nostru popor s'au rugat într'un gând: ca Domnul de sus să trimită aici jos între noi Duhul păcii, Duhul înțelegerii și al iubirii de frați.

„Mort era“... Așa ne spune evanghelia de Duminică despre fiul cel rătăcit că era mort, cu toate că el trăia și grija de porci.

Adecă vrea să ne arete evanghelia că sunt și altfel de morți, decât aceia cari dorm în cimitir. Toți cei apucați pe căi rele și rătăcite, toți cari stăruiesc în păcate și fărădelegi sunt morți cu sufletul. Să băgăm de seamă că este mai cumplită această moarte care omoară sufletul, decât cealaltă care ne bagă carnea și oasele în pământ.

«Nu vă temeți — zice evanghelia — de cei cariucid trupul, ci să vă temeți mai văfros de acela care poate să piarză sufletul» (Matei 10, 28).

Păcatul este acela care omoară sufletul. De el să fugim ca de șarpele ce mușcă de moarte.

Răvaș politic.

Săptămâna aceasta s'a scurs în căutarea candidaților la scaunele de deputați și senatori. Fiecare partid vrea pe oamenii săi cei mai buni, mai cu trecere, mai cu legături în popor. Această măsurare este lupta cea dreaptă. Numai prin vrednicie e cu dreptul să se câștige votul mulțimii. Dar nu s'a statorit deplin încă cine și unde să candideze, nici din partea partidului național, nici de cel liberal. Din alte partide ori înafară de partide sunt puțini. În câte un cerc vreau 2 și chiar 3 din acelaș partid. De asta se bucură cel din altă tabără, în nădejdea că va răsbi el. Unde s'au înțeles deplin asupra candidaților, ei au și pornit mișcarea prin cerc. În curând vor începe adunările populare. Oamenii vor fi chemați să asculte

multe de toate. Un lucru am dori: să nu se mai amăgească lumea cu făgăduințe deșarte și a doua să nu se hulească cu vorbe urâte. Vorbe deșarte și vorbe de ocară se aud ele destule pe toate satele, ajunge zilei răutatea ei. Domnii când se coboară în popor să le spună frumos și înălțător cuvântul, iar de nu pot, mai bine să tacă.

Mi-a duc aminte dela o astfel de adunare, unde un domn chipeș, unul care fusese mult pe front cu mulți dintre ceice îl ascultau, le făgăduia marea cu sarea și toate bunățile pe cari știa că nu le poate da. Când se credea că a răsbătut la inimă se desprinde din mulțime glasul unui moșneag cuminte: da, da domnule să dea Dumnezeu să se facă cucuruzul! Și domnului i-a muțit vorba în gât.

Altuia, care ocăra grozav pe potrivnicul său, o femeie a avut îndrăzneala să-i spună: noi ne spălăm rușele înafară de sat, în apa ce curge dela sat în jos, ca nici vitele să nu bea din urăciune. Nici n'a dobândit votul bărbaților și a fost bine.

Incretez pentru acum cuvântul pe care l-a îndreptat cătră ardeleni președintele sfatului de miniștri dl Brătianu, în care arată pricinile pentru cari n'au putut ajunge la înțelegere ca să cârmuiască împreună cu partidul național ardelenesc și cheamă pe toată lumea să ajute la ridicarea țării.

Conducătorii partidului național răspund că pricina neputinței de a se înțelege este de partea guvernului. Tocmai de aceea i-se vor împotrivi din toate puterile. Indărjirea e mare și merge așa de departe, că se amestecă și numele Regelui în hărțuială. Nouă ni se pare mare greșală aceea, că conducătorii partidelor potrivnice guvernului n'au luat parte la praznicul botezului prințului Mihai, și acum amenință, că nu s'ar duce nici la marele praznic al încoronării din primăvară la Alba-Iulia. Să nădăduim că până atunci vor birui îndemmurile înțelepte a celor buni cum sunt ale marelui român *Nicolae Iorga*, care zice așa: «Azi dupăce s'a dat pământul, a cărui împărțire trebuie însă revăzută și întărită, dupăce ori-

care cetățean are drept de vot, ceace se cere mai mult e mântuirea libertății cetățenești, întâi, și, al doilea, luminarea cetățeanului liber ca să nu-l poată îngrozi unul și să nu-l poată înșela cu vorbe frumoase altul... Ne trebuie un singur mare partid în care naționalismul să fie democratic, iar democrația națională». Asta înseamnă strângerea celor buni într'o tabără. Și aceasta ne trebuie!

Sfaturi și învățături politice.

— Cum politica infundă ferești și taie pomi. —

Am văzut și întâmplarea aceasta la alegerile trecute. Iată cum. Stăteam ca și azi în preajma alegerilor. Corteșii și candidații începură a sparge liniștea satelor noastre cu fel de vești și spărieturi.

Într'o dimineață un candidat de deputat intră în satul nostru, strânse pe oameni la un loc și începu a le grăi cam așa: «Băgați de seamă, măi oameni buni, că dacă vă duceți cu voturile voastre în altă parte, apoi vai va fi vouă și copiilor voștri. Că va veni comisie de sus să vă numere fereștile caselor voastre și pomii din grădinile voastre ca să pună dări mari pe iele. Veți plăti dare după câte ferești aveți la casă și după câți pomi aveți în grădină».

Așa grăi cela ce voia să fie deputat și poporul suspină la auzul celor spuse.

Peste câteva zile am băgat de seamă că ici și colo pe la casele creștinilor începe a se infunda câte o fereastră, iar pe alții i-am văzut tăindu-și prunii mai bătrâni din grădinile lor.

Iată cum o minciună politică astupa ferești și tăia pruni!

Fraților țărani! Stăm acum a treia oară în fața alegerilor. Și acum vor veni mulți la voi; unii cu laude și făgădueli, alții cu batjocori și spărieturi. Voi, țărani cumiți, judecați acum liniștit și temeinic.

Să nu vă amăgiască nici făgăduelile unora și nici spărieturile altora să nu vă scoată din țâțani. Adăpativă mai departe vitele la vreme, cruțați nutrețul și vă vedeți de lucru căci lumea nu se va prăpădi nici acum. — În mâinile voastre este acum, iubitorilor țărani, cumpăna cea rece a judecării. Dovediți că o știți ținea mai cu vrednicie și dreptate decât aceia cari caută să o plece la dreapta sau la stânga cu fel de fel de apucături urâte.

T. Povață.

FOIȘOARA.

Tovarășul Morții.

În palatele Morții e mare fierbere. Slugile aleargă grăbite încolo și încoaci și fac pregătiri de praznic.

Deodată se face tăcere. Moartea, încunjuțată de ministrii și generalii ei, intră în sala tronului. Toți se pleacă muși în fața ei. Moartea se urcă în tronul cernit și zice:

— Astăzi vreau să răsplătesc aceluia dintre supușii mei, care-mi slujește mai cu credință. Il fac prinț și va stăpâni alături de mine peste o parte a poporului meu. Să se aleagă dar, care e cel mai vrednic între voi!

Mulțimea așteaptă să vadă, cine va fi norocosul, care se va învrednici să fie soțul de domnie al Morții.

Iată numai că păsește în fața tronului un uriaș îmbrăcat în fier din cap până'n picioare, c'un paloș lat la brâu și cu o sulită grea în mână.

E Răsboiul... și acest nume trece prin sală din gură în gură. Răsboiul privește peste umăr la cei de față, apoi plecându-se cu mândrie înaintea Morții, zice:

— În fața Măriei Tale stă sluga Ta cea mai credincioasă. Nime nu-ți mărește împărăția mai tare ca mine, pentru că eu omor în lupte pe bărbații cei mai vâjosi...

Nici nu sfârși Răsboiul vorba și lângă el se ivi o pocitanie de om, cu fața slută și galbenă. Când îl văzu mulțimea, se trase îndărăpt îngrozită. Era Ciuma.

— Măria Ta, — zice ea — sluga Ta cea mai credincioasă eu sunt. Ce-ți folosesc ție morții, pe cari ți-i aduce din când în când Răsboiul? Unde-mi pun eu piciorul, cât cuprinzi cu ochii nu vezi altceva decât groază și moarte. Eu aduc în

împărăția ta și pe cei tari ca și pe cei slabi. Răpesc mamele: îngerii păzitori ai caselor. Smulg copii din brațele părinților și închid pe vecie ochii tinerilor dornici de viață.

Curtenii dau dreptate Ciumei.

Moartea se ridică din tron și era gata să-și spună hotărârea, când din mulțime se desprinsese un paiat ciudat, îmbrăcat în haine pompoase. El se apropia ușurel, legănându-se și se opri înaintea tronului. Toți se uitau la dansul curios, să vadă cine poate fi. Cei ce stau mai aproape, văd în mâna lui o sticlă, pe care era scris: *Rachiu*.

Acest străin privește batjocoritor la cei dimprejurul său, mai ales la Răsboiul și la Ciumă, apoi c'un glas plin de lingușire începe:

— Stăpână, fi salutată! Te salut și pe tine, Răsboiule și pe tine Ciumă, deși mi-e milă de voi de amândoi. Eu cu ce este

PENTRU SUFLET.

— Evanghelia fiului rătăcit și tâlcuirea ei. —

Acum Duminecă avem această evangheliă și ea ne spune că un tată avea doi feciori. Cel mai tiner și-a luat partea sa de avere și a cheltuit-o în petreceri și păcate. Dar după ce și-a risipit averea a ajuns la rău, lipsă și foame. A ajuns în o țară străină unde grija de porci și «doria să se sature cu rădăcinile ce le scotiau porcii». Stând lângă porci, gol, flămând și zdrențos, fiul rătăcit și-a adus aminte de casa tatălui său plină de belșug și a zis: «sculamă-voi de aici și mă voi duce la tatăl meu și voi zice: Tată, greșitam la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; primește-mă ca pe unul din argații tăi». Și evangheliă ne spune că tatăl l'a primit cu iertare, ba încă și ospăț de bucurie a făcut pentru fiul ce «perdut era și s'a aflat, mort era și a înviat». (Luca cap. 15, vers 11—32).

Tâlcuirea acestei evanghelii este așa: Tatăl din evangheliă este Dumnezeu, iar fiul suntem noi. Băgați de seamă creștinilor, că și noi de multe ori trăim și risipim în chipul și asemănarea fiului rătăcit din evangheliă darurile ce le avem dela Tatăl ceresc și de aceea de multe ori și în calea vieții noastre ies năcazuri, boale și întristări. Iele vin trimise dela Dumnezeu ca să ne oprească din căile rătăcite ce le-am apucat și să ne întoarcă la celea bune pe cari le-am lăsat.

Creștinilor! ispitiți-vă vieța și purtările și de cumva a-ți alunecat sau a-ți plecat sau sunteți departe

înainte pe calea fiului pierdut, opriți-vă în loc, întoarceți-vă înapoi. Dumnezeu ca un tată bun și iertător este gata să ne ierte și să ne primiască și pe noi, — chiar dacă am risipit averea sufletească ce ni-a dat-o.

Băgați însă de seamă, creștinilor, căci un lucru ne trebuie ca Dumnezeu Tatăl să ne ierte și pe noi. Ne trebuie hotărârea pe care a luat-o fiul din evangheliă când a zis: «sculamă-voi și mă voi duce la tatăl meu». Mari frământări, mari schimbări sufletești trebuie că l'au adus pe fiul din evangheliă să spună aceste vorbe.

Evangheliă nu ne spune, dar trebuie că fiul rătăcit a plâns cu amar văzându-se cum a ajuns gol, flămând și zdrențos. Plângând a strigat «sculamă-voi și mă voi duce la tatăl meu».

Aceste lacrimi ale fiului rătăcit ne trebuiesc și nouă, pentru ca Tatăl ceresc să ne ierte și pe noi.

Creștinilor! Să nu uitați că înfricoșatul războiului de ieri și vremurile grele de azi sunt scoase în calea oamenilor, de Dumnezeu, ca prin iele să ne opriască din căile cele rele și să ne întoarcă spre cele bune.

Până ce nu vom apuca pe această cale a întoarcerii către Tatăl ceresc, înzadar suspinăm după vremuri mai bune. Ele nu vor sosi.

Cu lacrimile părerii de rău să ne ridicăm dar și noi din păcate și răutăți și să plecăm înapoi spre Tatăl nostru ceresc.

El ne așteaptă și pe noi cu bucuria tatălui ce și-a aflat copilul pierdut.

I. Tâlcuitor.

Reforma agrară.

Unele gazete au răspândit vestea că guvernul a oprit lucrările pentru împărțirea pământului. Ca nu cumva să se facă neînțelegeri și turburări, ministrul agriculturii a dat o publicație prin care lămurește pe toată lumea că guvernul este hotărât să ducă la îndeplinire lucrul în chip drept. Tocmai de aceea părăndui-se

în sticla aceasta aduc în robia morții floarea bărbaților dela miazănoapte și dela miazăzi, dela apus și dela răsărit. Omor bătrânii cu un picior în groapă și junii frumoși ca brazii. Cu mine se împretinește boierul îngâmfat ca și săracul năcăjit. Mă îmbrățișează învățatul ca și nel învățatul și eu îi aduc în împărăția ta pe toți, bărbați și femei, fără deosebire. Nu cruț nici copilul din fașe, ba ucid chiar și pe cei ce nu s'au născut încă.

— Fiule, tu ești sluga mea cea mai credincioasă — zice Moartea. — De azi încolo tu vei stăpâni alături de mine. Vino să te sărut!

Și de atunci Rachiul e tovarășul cel mai credincios al Morții. Și se ține de cuvânt. Pe toți ceice i se închină, îi jertfește Morții.

După I. Huber.

A. Sica.

că cele două comisii, cari lucrează la fața locului pe satele noastre, n'ar fi alcătuite așa ca să poată apăra și împlini așteptările celor îndreptățiți la pământ, a hotărât ca aceste comisii să fie alcătuite din nou și anume o comisie are să judece de unde și cât pământ are să se ia pentru împărțire și alta avea să statorească cine și în ce măsură să se împărțesească din acest pământ? După lege în fiecare comisie, pe lângă oamenii pricepători și fruntașii satului, sătenii înșiși mai aleg câte 4 oameni, ca reprezentanți ai lor. Acești 4 a hotărât guvernul să fie aleși din nou, după voia sătenilor, pentru că în multe locuri mai nainte n'ar fi fost în comisii tocmai cei mai potriviți. Au stat pe loc lucrurile numai până ce ei au fost aleși și îndată au trebuit să înceapă iarăș lucrările.

Aceasta a dat prilej la vestea rea că îndeplinirea reformei agrare s'ar fi oprit. Pe unde nu s'au întregit de nou comisiile să năzuiți ca să se aleagă oameni cu încredere și cunoscuți ca oameni cu dreptate și tra-gere de inimă, ca lucrul să meargă înainte și bine.

(p. m.)

Din lumea largă.

— Sfatul dela Genova. —

Spuneam în numărul trecut că în jurul sfatului dela Genova s'au iscat neînțelegeri. Pricina se pare a fi aceea că unele state ar fi de părerea că Franța să fie mai îngăduitoare față de Germania. Intre acele state se pare a fi și America. Dar Franța răspunde așa: eu n'am nimica cu nemții, decât aceea că noi avem o pără laolaltă. Nemții mi-au spart multe celea de prin casa mea — să plătiască dar paguba făcută cu războiul și apoi suntem cei mai buni prietini. Ca să înmoaie apoi pe America — Franța i-a trimis vorbă că la primăvară nu-i mai poate plăti cametele după datoriile ce le are acolo, dacă nu va primi despăgubirile dela nemți. Și a tăcut America când a auzit de paguba ei.

O altă pricină se pare a fi aceea că popoarele bătute în războiu umblă tot roată să poată schimba cumva sfatul de pace dela Versailles, care a croit hotarele țărilor de azi.

Dar împotriva acestor planuri nu este numai Franța, ci toate popoarele cari și-au lărgit hotarele cu jertfe și cu sânge. La Genova se vor disputa numai planuri și sfaturi de a le cui afaceri de bani și de gospodărie, dar granițele nu se vor muta din loc, — oricâți cai verzi pe păreți ar vedea ungerii și ceilalți cari au pierdut ce n'a fost a lor.

Muncă la porunceală.

Din țara ungurească vine știrea că guvernul vrea să facă o lege ca toți oamenii, afară de bătrâni și tineri sub 18 ani, să fie siliți să lucreze anumite ceasuri pe zi în folosul statului. Lucrul s'a mai încercat, fără prea multă ispravă, și în alte țări. Sunt oameni și la noi, cari socotesc că ar fi bună o lege care să silească la lucru pe cei dedați să fure vremea, ca și pe aceia cari își petrec vieța în trândăvie, răzimați pe averea ce o au.

Munca a fost socotită în toate vremurile ca o datorie. Strămoșii noștri ziceau: roagă-te și lucră! Dar nu mai puțin s'au găsit alături de oameni harnici și mulți pierde vară. La poporul nostru n'au prea fost de cei cari să trăiască din săul altora, pentru că nenea Nicolae spunea mereu: «cine a lucra, a mânca, cine nu, ba».

Azi mai sunt și printre noi cari așteaptă să le cadă mura'n gură, și dacă nu o nimeresc, ochesc la agoni-seala altora. Războiul ne-a stricat mult năravurile și ispitește pe mulți traiul bun fără de lucru. Se găsesc pe satele noastre și proroci mincinoși cari îndeamnă oamenii să nu samene și să nu lucre mai mult decât le trebuie pentru casa lor, ca să vină și domni dela oraș să vadă cum se scoate prin lucru din pământ pânea de toate zilele. Apoi asta este o nenorocire și pe multe locuri s'au împușinat rodu-rile pământului și din pricina asta. Tot omul cu scaun la judecată știe însă, că nu pot fi toți economi, cum nu pot fi nici cismari, cojocari ori

măsari toți. Iar lucrul cu peana și cu mintea cine să-l facă dacă toți ar sta la plug? Darurile și talanții au fost în felurite chipuri împărțiți, lucrul de căpetenie este să neguțătorească cu ei toți cu sârguință și după dreptate. Sluga care l-a îngropat în pământ a fost osândită de Domnul. Și de asta trebuie să grijim, ca celce nu lucră, acolo unde este pus de Dumnezeu și de oameni, să fie osândit. Asta să fie legea scrisă în suflete și nu pe hârtie. Legea pe hârtie poate fi bună, dar dacă nu se ține după dreptate, te pomenești că cei cari nu lucrează azi, tot ei ajung să privegheze asupra altora cum lucră, cum s'a întâmplat în Rusia. Sufletul și tragerea de inimă trebuie să te măie și la lucru ca și la rugăciune și la ori ce faptă bună. (pm).

Felurite povețe.

Incheerea și scutirea de umezeală a vaselor de lemn.

Incheerea. Buțile, ciuberele, căzile și alte vase de lemn descheate ar trebui umplute cu paie sau mușchiu și apoi cu apă. Aceasta se scurge printre doage, însă paietele sau mușchiul jilăvesc și umflă lemnul în scurt timp. Dacă se uscă, paietele sau mușchiul se pot folosi și altele.

Un alt mijloc contra descheerii este să îmblojim doagele și fundul vaselor cu pânzături mari, înmuiate în apă fierbinte. Căldura umedă are de urmare firească incheerea doagelor.

Desghețarea măiestrită a pământului. Nu arareori se ivește trebuința de a face gropi, fundamente și altele, pe când pământul e înghețat. În scopul desghețării măiestrite se recomandă așternerea de var ars proaspăt, care se stânge înferbântându-se, așa că după 8—10 ore pământul se poate săpa cu înlesnire.

Păstrarea penelor de scris. În privire avem penițele de oțel, aluminiu sau alt metal.

Cerneala (negreala) se trage ușor înspre hârtie, dacă penițele nouă se înfig mai întâi într-o modălcă (tubercul) de cartof. Spre a le curăți de scoarța neagră n'avem decât să străpungem modălcă de 2—3 ori. În multe cancelarii din Anglia se vede pe mesele de scris câte o modălcă de cartofi, în care se înfig penițele de scris.

Ungerea încălțăminteii. Uleiul de in și de pește care adese se întrebuințează la ungera încălțăminteii au scăderea, că în curând se usucă și astfel pielea se învârtoașe și creapă ușor. Cel mai potrivit mijloc este ungera cu «vaselină galbenă» sau «lanolină» curată, care se agonisește din lână pe cale măiestrită. Și una și alta se ung cu ajutorul unui petec moale; după abia câteva minute, ele se trag cu desăvârșire în piele, care rămâne astfel moale și vânjoasă.

Decât uleiul (untură) de pește, care răspândește miros așa de greu, mai bine unsoare (untură) proaspătă, care nu miroasă. Cele două grăsimi amintite de asemenea nu miroasă. D. C.

Știrile săptămânei.

O școală de păstorire sufletească se ține aici la Sibiu sub conducerea și îndrumarea Părintelui nostru mitropolit Nicolae. Peste 50 de preoți s'au adunat din toate părțile arhidiecezei de Alba Iulia și Sibiu să stea o lună împreună, să se sfătuiască și să ia îndemnuri de felul cum să-și poată îndeplini mai bine chemarea de apostoli ai lui Hristos în mijlocul poporului credincios. Vremurile schimbate de azi cer o mai aleasă îngrijire sufletească a credincioșilor și pentru a se sfătui asupra acestei îngrijiri s'au adunat aici acești preoți.

Patru noutăți puse lângă olaltă.

Noua ocârmuire a șters 80 de milioane din cheltuelile ministerului de externe, adică cel încredințat a ținea legăturile noastre cu alte state. Asta vrea să zică anume că se putea cheltui cu 80 de milioane mai puțin decât s'a cheltuit sau că se puteau cruța 80 de milioane.

O gazetă spune că o bancă de aici dela noi are 5 directori și fiecare director are o plată de 190,000 de Lei la an, afară de alte «măruntișuri».

Văduvele de războiu au înaintat jalbă la București în care spun că cu cojile ce li se aruncă ca penzie se prăpădesc de foame și ele și copilașii lor.

În fruntea acestei gazete stă scrisoarea unui țaran năcăjit în care spune că satul lui are 1500 de suflete și de 10 ani n'au nici popă nici dascăl și nu vor avea în grabă pentru că statul pentru școală și dascăli nu prea are bani.

Iată 4 noutăți puse lângă olaltă. Tălcuirea lor este aceasta: Nu se face cu cumpăneală și dreptate chiverniseala banilor țării noastre. Statul este scump la țară când e vorba de pâinea văduvelor și de luminarea satelor, dar e eftin la faină când cheltuește câte 80 de milioane pe cari putea săi cruțe sau să-i folosească în altă parte. Și încă ceva. Unele bănci au uitat că au și alte roșuri și chemări mai înalte decât a face «lefuri», o dovadă că s'au cam «ciocoiti», și aici la noi unii domni.

Cerem chiverniseală cuminte și dreptate pentru toți!

Alegerile de deputați și senatori după știrile aduse de unele gazete erau să se amâne. Guvernul desminte svonul ca neadevărat.

Prețul vitelor s'a ridicat în vremea din urmă. Așa în județul Bistrița-Năsăud prețul vitelor este cu 100 procente mai mare decât încă odată atâta ca în luna Septembrie.

Specula oamenilor fără suflet nu se poate înfrâna decât prin măsuri aspre. Măcelarul Gheorghe Dumitrescu din București a fost pedepsit de comisia pentru judecarea speculanților cu 20 zile închisoare și 10 000 lei în bani pentru că a ascuns carnea, nevând să o vândă pe prețul statorit. Tribunalul a aprobat pedeapsa. Așa ar trebui să pătească toți câți vând marfă pe preț mai scump de cum li legea. Ar mai scădea scumpetea.

Recruții anulului 1922 se vor prezenta la 1 Aprilie în loc de 1 Februarie, iar recrutarea tinerilor clasei 1923 se va începe numai la 20 Martie. Se lasă ca să treacă alegerile.

Leul s'a ridicat dela 8 centime la 9 și ceva.

Cetiți cu luare aminte foisoara din numărul acesta și nu uitați niciodată învățătura cea adevărată din ea.

Târgurile de vite este nădejde să fie sporite, ca oamenii să-și poată vinde și cumpăra ce le trebuie. Ce se va găsi apoi că întrece, fără a fi lipsă de ele în țară, va fi îngăduit a se vinde și trece cu ușurință peste graniță. Așa economia de vite a Ardealului și Bănătuului va lua nou avânt, ridicându-se prețul spre bucuria țărănimii noastre care a suferit amar pe urma neîngrijirii din trecut.

Muncitorii din băile (minele) și fabricile statului începând cu ziua de 1 Februarie au dreptul la reducere de 50 procente (jumătate) pe căile ferate clasa a III-a. Pentru aceasta trebuie să dobândească dela ministerul de industrie și comerț carnet (cărțică) cu fotografie.

Și tu ești un călător. Un drumar pe care îl apucase noaptea într'un sat se duse la casa unui om și îl rugă de sălaș pe noapte. Dar gazda căsii nu ascultă rugărea drumarului spunând că nu-i casa lui adăpost pentru călători.

Atunci drumarul l-a întrebat: — rogu-te spune-mi cine a șezut în casa aceasta înaintea ta? «Tatăl meu» — răspunse gazda căsii. Dar înainte de Tatăl tău? — «Moșul meu». Dar după tine cine va șede în ea? «Fiul meu». Vezi, dragul meu, zise drumarul: toți cari au șezut aici au fost numai niște călători. Și tu ești numai un călător în casa ta de aici. De ce dar nu mă primești și pe mine un biet călător ostenit?

Gazda casei l-a primit și de atunci n'a mai închis ușa casei sale nici unui drumar.

Cel mai bătrân om din lume trăiește în Statele Unite. Este un indian din Minnesota și are 134 de ani. S'a născut în anul 1787 și de atunci a trecut prin 3 veacuri. S'a însurat odată cu Napoleon. Trăiește și azi în cocioaba lui din munții Minnesota și oamenii se duc la el să-l vadă înainte de al vedea și afla moartea.

O nuntă turcească. În Constantinopol, capitala Turcilor, un turc îmbogățit în vremea războiului a cheltuit cu ospățul său 10 milioane de Lei. Nuntași i-a strâns cu 800 de trăsuri și i-a băgat în 74 de case, unde i-a ospătat 7 zile și 7 nopți cu 345 feliuri de mâncări. La masă nu se spune cine ce a vorbit, dar unul din muncătorii ar fi trebuit să se ridice și să spună că noi Românii avem o vorbă: «brânza cănească, câinii o mânâncă», adică banii strânși ușor și cu viclesug așa se și prădează. Iar altul ar fi trebuit să zică: «Cinstiților meseni! Noi mâncăm și prădam aici de 7 zile iar afară văduvele și orfanii rod cojile și cârpesc zdrențele.